

ster for at redde andre fra overhængende Fare (Straffelovens § 41), kan det næppe anses for stemmende med Nutidens Opfattelse af Samfundsforholdene at opstille en Forpligtelse til at give Nøde og deltage i et Arbejde, der alene er rettet paa at redde fremmed Gods fra Undergang, naar det ikke kræves under Forhold, hvor den Ulykke, der truer Godset, er af den Bestaaffenhed, at der af samme kan berygtes Fare for vidtgaende Ødelæggelse, saasom ved Ildbrand. En saadan Forpligtelse som den, Jr. 28de Dec. 1836 § 5 opstiller, hvorefter alle dertil dygtige Mandspersoner af Almuen, paa Opfordring af Strandfogden eller andre vedkommende, ere pligtige at indfinde sig for at tage Del i Bjærgningsarbejdet, egner sig derfor formentlig ikke til at bibeholdes som Lovregel, og, bortset fra Omsorgen for Menneskeliv, maa Bjærgningsarbejdet derfor, for saa vidt det ikke kan ske gennem organiserede Bjærgningsforetagender, være henvist til at udføres ved frivilligt overtaget Arbejde. Af det anførte følger imidlertid naturligvis ikke, at dermed Lovgivningens Opgave med Hensyn til Ordningen af Strandingsforholdene indskrænker sig til de Foranstaltninger, der sigte til Redning af Menneskeliv. Ligesom det ligger for som Statens selvfolgelige Opgave at sørge for det fornødne Tilsyn med, at det strandede Gods ikke gives til Pris for uberettigede selvkaldede Redningsforetagender, saaledes er det formentlig ogsaa en naturlig Opgave for det offentlige at tilbyde sin Medvirksomhed til Ledelsen af Bjærgningsforetagender i de Tilfælde, hvor den, der har Raadighed over Godset, ikke selv ser sig i Stand til at forestaa Ledelsen eller ikke kan magte de fornødne Foranstaltninger og derfor paataaler det offentliges Bistand, og endelig turde det, endog bortset fra Hensynet til Statens egen Interesse som Forstrands-ejer, være fuldt begrundet, at Ledelsen af Bjærgningen af og den videre Omsorg for Gods, der er indstrandet uden levende Folks Medfølge, i alt Fald foreløbigt lægges i det offentliges Haand. Endelig turde der ogsaa være tilstrækkelig Tøje til inden for nærmere bestemte Grænser at paalægge de private Forpligtelse til at finde sig i visse Raadighedsudøvelser over deres Ejendele, der med Nødvendighed kræves til Bjærgningens Sværfsættelse, naar der til Gengæld tilskrives dem Erstatning for den Skade, der derved tilføjes deres Ejendom, og et billigt Bederlag for den midlertidige Benyttelse af samme. Paa hermed stemmende Grundsætninger hvile ogsaa den nyeste tyske Strandingslov af 17de Maj 1874 og det ovenfor nævnte norske Forflag til en Strandingslov, og disse ere

i det hele benyttede, og særligt det norske Forflag fulgt saa nær som muligt i det foreliggende Forflag. Kun i een væsentlig Retning adskiller dette sig fra de nævnte Forbilleder, for saa vidt som det nemlig er antaget, at der for Danmarks Vedkommende, hvor Bjærgningsforholdene i enkelte Retninger have en fra de tilsvarende i de nævnte Lande forskellig Karakter og særlig Betydning, maatte tages fornødent Hensyn til, at Deltagelse i de paa Kysten forefaldende Bjærgningsarbejder, foruden at paahvile Befolkningen som Pligt, tillige af denne har været betragtet som en Ret, der i det mindste paa visse Dele af Kysten, har været af ikke ringe økonomisk Betydning. Denne Omstændighed, der i øvrigt har medført, at Hævdelsen af den i Forordningen af 1836 udtalte Pligt næppe nogen Sinde er kommen til at gjøre sig gældende, har man ment at burde tage fornødent Hensyn til paa den Maade, at der, for saa vidt det stemmer med Befolkningens Ønske paa vedkommende Sted, aabnes den Afgang til — selvfolgelig, for saa vidt Stedet er i Stand til at stille de fornødne Kræfter til Raadighed — at forbeholde sig Eneret til de fra den paagældende Kyststrækning udgaende Bjærgningsforanstaltninger, en Ordning, der navnlig vil tilvejebringe en Modvægt mod, at den de strandende tilkommende Ret til i øvrigt at lægge Ledelsen i Hænderne paa dem, til hvem de have mest Tillid, skal medføre, at Bjærgningsforetagender overalt paa de Dele af Kysten, hvor Strandinger hyppigt foresalde, komme udelukkende i Hænderne paa Entreprenører, der udføre hele Arbejdet ved lejet Arbejdskraft (Forflagets § 4). For saa vidt angaar Bjærgningsforetagender, der ikke udøves fra Kysten, forudsættes det nemlig, at paagældende ere berettigede til at henvende sig til de organiserede private Bjærgningsentrepriser. Dette forudsættes, og med Bemærkning, at Forflaget er anlagt paa strengt kun at optage de Bestemmelser, der ere af egentligt Lovindhold, medens det, der egner sig til administrativ Ordning, henvises til Anordning, samt at Ordningen af Paragrafrækken er den, at Afsnit I indeholder de organisatoriske Bestemmelser, Afsnit II Reglerne for den egentlige Bjærgning og det bjærgedes videre Behandling og Afsnit III nogle almindelige Bestemmelser, særligt Betalings- og Straffebestemmelser, turde det med Hensyn til de enkelte Paragraffer være tilstrækkeligt at tilføje nogle korte Bemærkninger:

ad §§ 1 og 2. Disse Paragraffer stemme i det hele med den nugældende Ret, jfr. Jr. 28de Dec. 1836 § 2, paa det nær, at